

miště s dodávkou do domu.....	\$1.00
miště s dodávkou poštovní.....	\$1.00
ostou pro Spojené Státy a Kanadu.....	\$1.00
Čech.....	\$1.00

Ohlášky.

Probné a různé ohlášky uveřejňujeme pouze tehdy, když peníze k objednávkám přilohy jsou. Za drobné ohlášky účtuje se veškeré, neobohatují i palec, čistíme 75 centů za tříkrát. Za zprávu oňšen, blahopřání, úmrtí a jiná, 50 centů. Proti náplati za každé uveřejnění, 10 centů. Proti náplati za každé uveřejnění, 10 centů. Proti náplati za každé uveřejnění, 10 centů. Proti náplati za každé uveřejnění, 10 centů.

Zásilkový peněz

Proti náplati za každé uveřejnění, 10 centů. Proti náplati za každé uveřejnění, 10 centů. Proti náplati za každé uveřejnění, 10 centů. Proti náplati za každé uveřejnění, 10 centů. Proti náplati za každé uveřejnění, 10 centů.

Pokrok Západu, Omaha, Neb.

Omaha, Neb., 22. března 1905.

Přípravy pro rok 1908.

Ačkoliv od posledních národních voleb neuplyulo ještě půl roku, tu již v republikánské straně vyskytují se kandidáti, již konají přípravy k získání presidentské nominace. Tento ranný zápas o kandidaturu se vede z té příčiny, že kandidatura ulovená znamená téměř jisté zvolení. Americký lid prohlásil v posledních volbách tak velikou většinou souhlas se zásadami republikánských, že by tato strana dopustila se musela velikých chyb, aby důvěra většiny lidu se od ní odvrátila ku straně demokratické.

V posledním sjezdu novinářů, odbyvaném ve Washingtoně, vyskytla se jména několika kandidátů pro presidentskou nominaci, mezi nimiž sekretář pokladny, Shaw, sekretář války, Taft a místopresident Fairbanks zaujímají nejpřednější místa. Ze všech se kretářů války podařilo se pouze dvěma mužům dosáhnouti presidentsví a sice Montrovi a Grantovi, ze všech sekretářů pokladny, již ucházeli se o nominaci v minulosti, nedosáhl jí ani jediný. V obou vysokých úřadech měly Spoj. Státy muže nanejvýš schopné, jako ku př. Calhouna, Corwina, Chase, Casse, Shermana, Bristowa a Carlislea, ale z různých politických příčin ani ve liké schopnosti jich nepomohly jim k zdané presidentské nominaci.

Až do nedávna úřad místopresidenta byl považován za politický hrob a ze všech místopresidentů, které Spojené státy měly za svého trvání, pouze tři mužové a sice: John Adams, Jefferson a Van Buren byli zvoleni povolání ku řízení osudu této republiky.

Ale Roosevelt vlévá naději v srdce Fairbanksovo a nyní již žádný úřad místopresidenta nepovažuje za hrob politických aspirací. Toto vědomí právě přimělo Fairbankse, že přijal nominaci místopresidenta r. 1904 a od nynějška úřad tento bude mít zajištěn daleko více přitažlivostí pro ctižádostivé politiky, nežli měl dříve.

Vedle těchto třech výše jmenovaných státníků činí si také naději na získání nominace sekretář zahraničních záležitostí Hay, mluvčí kongresu Cannon, bývalý sekretář války Root, senátor Foraker a mimo těchto ještě někteří jiní politické podřízenější řádu.

Republikánská strana má v řadách svých k budoucímu zápasu aspoň tučt státníků, již by byli

hodni zasedati na stolci Washingtonově a k nimž by národ vzhledem k jejich službám, v minulosti vykonaným, mohl míti pevnou důvěru a mezi těmi rozvíjí se již čilý boj o získání nominace, o níž v přítomné době možno říci, že znamená také zvolení. Proto také v konvenci r. 1908 lze očekávat daleko ostřejší zápas nežli se rozvíjel v republikánské konvenci r. 1896, neboť republikánská strana jest mnohem silnější nežli byla tehdy a demokratická strana slabší. Mimo Bryana nemá demokratická strana jediného muže, který by jí byl schopen vésti, aneb který by měl za sebou nějaký větší počet stoupenců, jenž by ho opravňoval k vůdcovství. V řadách demokratické strany není mimo Bryana, jehož zvolení je naprosto vyloučeno k vůli nepřátelství východních demokratů, žádného politika, jenž by byl dosti velkým a schopným, by mohl se ucházeti ve volebním zápasu o důvěru amerického lidu a tato slabost demokratické strany jest právě příčinou tohoto tak záhy se rozvíjejícího zápasu o příští republikánskou nominaci.

Druhé jednání krvavého dramatu skončeno.

První jednání války Ruska s Japonskem dokončeno bylo dobytím Port Arthuru, druhé jednání skončilo strašlivou porážkou Rusů u Mukdenu, první výstup třetího jednání počal ústupem zbytků ruské armády z Tělingu k Charbinu.

Nešťastný Kuropatkin v bojích s Oyamou řídil se starými zděděnými tradicemi ruské armády. Z počátku války, když bylo patrné zřejmo, že Rusko bylo nepřipraveno k válce, pro niž Japonsko konalo své přípravy po léta, aniž by krátkozraký ruský místokrál Alexej byl měl o tom tušení, tu vojevodě strategové evropští shodovali se v názoru, že Kuropatkin neměl činiti žádného odporu u řeky Jalu, že měl posádku z Port Arthuru odvolati, přistav zničit a že vůbec měl ustoupiti až k Charbinu a tam teprve soustřediti své síly k bojům s Japonci.

Tradice ruské armády odporovaly však těmto názorům. Když Napoleon roku 1812 vtrhnul do Ruska s armádou 500,000 mužů silnou, tu ruské vojsko ustoupilo před ním, ale ustoupilo teprve po svedených bojích u Smolenska a Borodina. Generál Kutuzov, tehdejší velitel ruské armády, viděl, že nemůže svést s Napoleonem vítěznou bitvu, pokud bude armáda malého kaprála v plné její síle, a proto po strašném boji u Borodina ustoupil, aby vlákal Napoleona až k Moskvě. Na to bílou Moskvu zničil ohněm a Napoleon, nemaje zásoh pro armádu svou a nalézaje se v krajně zpuštěném, donucen byl k památnému neslavnému ústupu po slavných svých vítězstvích. Na tomto ústupu ruské vojsko, hlavně kozáci, napadali Napoleona v bocích a v zadu a na zamrzlých, zasněžených pláních Rusi zničena byla největší Napoleonova armáda a nastal počátek konců smělého Korsikána. Rusové v jedné zimě taktikou svou dokázali to, co celá Evropa nemohla dokázati.

Generál Kuropatkin v nešťastně skončivší své kampaň řídil se tímto příkladem Kutuzova a proto svedl boj u Jalu, držel Port Arthur, bojoval u Ljaoljanu, aby se stabil Japonce, jako kdysi Kutuzov seslaboval francouzskou armádou. Maršál Oyama postřehl tuto taktiku Kuropatkinovu a proto hleděl v posledních hrozných bojích u Mukdenu zskočiti Rusům cestu, aby nemohli dále ustupovati do vnitrozemí a prodlužovati mu jeho zásobovací linie od

základu. Oyama zasadil Kuropatkinovi sice strašlivou ránu, ale hlavním úmysl jeho přece se mu nezdařilo a Kuropatkinovi podařilo se se zbytky ruské armády ustoupiti k Tělingu a odtud nyní ustupuje k Charbinu, aby se zde zorganizovala k dalším bojům s vítězi Japanci.

Kutuzov za svůj ústup u Borodina byl odsuzován, ale pozdější události byly skvělým zadostičiněm pro něho. Kuropatkin potkal daleko smutnější osud, neboť z bojiště odjel do Petrohradu zneuctěn a se zničeným jménem.

Jeho nástupcem ustanoven gen. Liněvič, dosavadní velitel první ruské armády, výborný a osvědčený voják z minulých bojů Ruska.

Celá Rus nyní dychtivě hledí vstříc budoucím událostem, aby poznala, zdali Liněvič má potřebné vlastnosti a nutnou strategickou prozíravost, již vojevůdce musí míti k úspěšnému řízení bojů. A s nemešší dychtivostí očekává svět, zdali Liněvič se v další své kampaň bude řídit oněmi tradicemi ruské armády, jimiž se řídil Kuropatkin a zdali kampaň jeho skončí tak skvělým úspěchem jako kampaň Kutuzova.

Asylum, Lincoln, 17. března.

Myslím, že tato črta bude čtenáři t. l. zajímavá. Před nedlouhým časem dal jistý pán do "Matrimonial Journal" ohlášku, že hledá nevěstu. Na tu odpověděla mu jedna zdejší chovanka a zároveň do téhož Journalu dala oznámkou, že hledá ženicha. Má prý 16 sekcí pozemku blízce Lincolnu a ježto nemůže sama vše spravovat, chce muže. Jest prý zaměstnána jako matrona v hošpitále. Nabídka dostala dost. Došlo jí asi sto dopisů, prstenů asi dvacet, z nichž některé byly vzácné, nové šaty svatební a i peníze na upevnění důvěry. Konečně ale správa ústavu přišla všem tomu na kloub a ovšem také vše náležitě vyšetřila. (Podotýkám na vysvětlenou, že chovanci mají právo dopisovati vždy v neděli a že korespondence jejich se správně odesílá jako každá jiná. Často špatné neb nečitelné adresy v němčině, češtině, švédštině neb franciňe pomáhám opravovat.) Než přikročme k hořejší historce.

Tyto dny dostal se do zdejšího ústavu jistý pán, asi 35 roků starý, v cylindru a napudrovaný, prý až odněkud z Illinois, dal si zavolat paní Irish, zdejší chovanku a dlouho s ní rozprávěl. Pak se ho ale superintendent otázal, ví li, s kým to mluvil, a panáček mu odvětil, že prý se svojí nevěstou. Tu mu teprve bylo vše vysvětleno a on se přiznal, že jest jedním z těch ženichů, který oné chovance už více cenných prezentů poslal. Nikdy prý v žádném takovém ústavu nebyl, ač je Američanem rodem a bláznivcem představoval prý si jako místo, kde se lidé jen perou a křičí, že by ale bláznů na lep šel, to mu prý ani ve snu nenapadlo. Po náležitém vysvětlení tohoto dobrodružství se však vytratil a už prý žádnou ženu se 16 sekcemi nechce. O něco jest sice chudší, ale také snad moudřejší.

Asylum jest jméno naší pošty a znamená na česky útulek. V Nebraska máme tři takové ústavy a sice Hastings Assylum of Insane, Norfolk Assylum of Insane a Lincoln Assylum of Insane Hospital. Skoro každý stát v Unii má dva neb tři takové ústavy, některé státy mají jich až pět a až 2,500 chovanců v jednom ústavu. A to ještě nejsou tam všichni, co tam patří. S úctou M.S.

--- Předplácejte se na Pokrok Západu, pouze 81 ročně.

Crete, Neb., 18. března 1905.

Uveřejněte laskavě těchto několik řádek stranu mého zemřelého bratra v Milligan, Neb., nebo o to žádala jeho manželka, když jsem byl na pohřbu bratrově se svojí ženou. Drahý muž její, když byl v Omaze za příčinou operace, získal si tam mnoho přátel, kteříž se pak v dopisech po jeho zdraví dotazovali, avšak ona v souzení tom nemohla na ně odpovídati. Proto mě žádala, abych jejím jménem já jako bratr nejstarší tak učinil. Milerád plátnu přání: její a děkuji co nejsrdčněji všem těm přátelům za všechnu přízeň jejich, kterou k zesnulému chovali a za to, že si naň v době nejtrudnější laskavě vzpomněli. Co nebohý zkusil, to se ani perem nedá vypsat. O postupu nemoci jeho, pokud se v Omaze nalezal, podával mi zprávy můj syn Eduard Brt, kterýž dosud jest v Omaze. Psal jsem mu, aby strýce svého pilně navštěvoval a aby mu započítal vše, jestliže by si něčeho přál. Miloval jsem bratra upřímně, neb jsem při něm nikdy falše ne nalezl. Syn můj věrně plnil úkol na něj vznesený, ale zprávy o postupu nemoci mně zasílané nechťely se mi líbit, neboť stále to nevedlo k žádnému konci. Konečně mi syn psal, že není strýcovi pomoci, ježto nemoc jeho jest zastaralá a že se lékaři vzdali veškeré naděje na jeho uzdravení. Že prý s ním pojedou do Friend, aby ho tam odevzdal tetě, která si tam pro něj přijede a žádá nás zároveň, abychom se přijeli do Crete na něj podívat. Jeli jsme, ale bylo to nanejvýš smutné shledání. Bolestné bylo popatření na muže zmračeného, jehož doba žití odhadnuta byla lékaři na jeden až tři měsíce. Každý se tudíž domyslí, jak bylo nám a přátelům a známým, kteříž se shromáždili na nádraží, aby mu naposled stiskli pravic. Dne 10. března dokonal životní svou pouť a dne 12. března uložen byl do lůna matky země na Národní hřbitov v Milligan. Všechna čest krajanům milliganským, kteříž svého spolubratra v tak hojném počtu k poslednému odpočinku doprovodili. Všechna čest i obou spolkům, kteréž se s praporem a hudbou na místo smutku dostavily. Byl to pohřeb veliký, ač právě byla značná zima. Do 11 hodin byl dvůr přeplněn lidmi a povozy, že nebylo hnutí. Hudba zahrála dojemnou smuteční píseň, kvarteto zapělo a p. Smrha pronesl nad rakví zesnulého bratra řeč tak dojemnou, že každé oko muselo slzy ronit nad ubohou vdovou a dítkami, které se kolem rakve nalezaly. Na to pohřební průvod nastoupil z zvuků hudby cestu do Milligan, kdež byla rakev vnesena do spolkové síně a zde vykonány panem Smrhou pěkné obřady spolkové. Bratři milliganští udržují opravdu vzorný pořádek. Sedadla pro truchlivé vdovy a dítky, jakož i pro přátele zesnulého byla připravena a když se bratři a sestry se svým zesnulým spolubratrem naposled rozloučili, nastoupil pohřební průvod cestu městem za zvuků hudby a odebral se na Národní hřbitov, kdež opět promluvil pan Smrha. Na to rakev spuštěna do hrobu za pláče zarmoucené rodiny a přátel zesnulého. Budiž ti, bratře milý země lehká! Naši švakrové a dítkám vyslovujeme upřímnou soustrast a ctěným spolkům a sousedům milliganským, kteříž v počtu tak přehojném zesnulého k poslednému odpočinku doprovodili, a soustrast svou na jeho nám dali, vyslovujeme nejvroucnější naše díky.

Žádám zvdvořile milliganského zpravodaje, aby znal li mne osobně, dosvědčil, byl-li jsem na pohřbu svého bratra se svou manželkou. Nezná li mne, tu doporučuji tři občany milliganské, pp. Josefa Jichu, Václava Kotasa a Vinglera,

mistra kovářského, kteří mu to dosvědčí. Ve "Crete Vidette" nebyla o mně a mé ženě ani slovem žádná zmínka, v čemž vidím zase nějaký národní kotrmelec. Chci to vyšetřiti a ptáčka pak odkryju. S úctou F. Brt, bratr zesnulého.

(ZASLÁNO)

Do památníku onomu Nemo, mládežnické konglomerace svané "Mila", zemřelá výprava, (která z dopuštění uveřejněna byla v St. Louiských Listech a Osvětě Americké.)

Zase o něco literatura naše bohatší je plodem tvé ušlechtilé duše. Zafinčil's do strun svého chraplavého instrumentu a ejhle, na svět přišlo něco, co dlouho povalovali se bude v papírech a hubách lidí všelijakého kalibru. Jednáš ale, muži ctnostný, nepředloženě, skrýváje se pod pukličkou tajnosti. Což nevíš, že svět je potouchlý a hříšný a tu že snadno státi by se mohlo, že někdo jiný po slávě a jmeně bažící v tvých botách choditi by si dovolil? Což nevynechal jsi hromadu svého mozečku na to, abys trhanici tu slepil v celek a světu ukázal co jsi a co umíš? Ovšem co nás se týče, my víme čí jsi a odkud jsi a více než to, my známe i tvou záviděnlivou minulost a proto nikterak se nedivíme, když tě spatřujeme ve tvém obvyklém femesle a práci tebe vždy hodné. Než ale mnoho jiných kolem nás tě nezná a ty přec nenecháš tlapati ve tmách své identity? Ovšem jedno přefloví dí, že dle díla pozná se femeslník a tu není pochyby, že většina již chápe, co za člověka jsi, ale proto přec ku uspokojení všech bylo by lepší, abys pukličku odvalil a ukázal jim, co jsi a co za charakter máš. Že's ve svém femesle mistr, to není zapotřebí z naší strany dokazovat, neb to byli již dostatečně potvrdili všelijací rampouchové, pabuňkové, pyšlivorové a podobná nace a ti přece věci rozumí. Věř, "nemo," až jednou tomuto slizavému údolu výhoště dáš a k svému cechu se odebeřeš, že tě bude velká škoda; tvým odchodem uděláš velkou škodu mezi literáty svého typu. Jenom osude nedopouštěj, aby's sklapi dříve, než vyplníš míru činů svých a zanecháš památky na svůj čistý život, který až doposud se ti pěkně povedl. Abychom ti snad dokazovali, že co's psal je pouze trhaným výmolem tvé zdárné duše a že věc, o níž jsi drmolil, nikdy jsi neviděl, bylo by zbytečné, neb my víme, že tvé femeslo to sebou nese a proto necháme tě při tvém. Těš se z toho, neb bezpochyby nemáš jiné radosti a útěchy na tomto nevděčném světě a po smrti něco podobného pšchat nebudeš již mít času. Ty v tom žiješ a proto žij ku radosti své a tobě podobných.

Za vzpomínku děkuji Vohřejzai, Blabuňka, Tlučhuba, Kožicháč a ostatek haramádčoftu.

— Nejstarším a proto také nejoblíbenějším hostincem v české Praze jest bez odporu hostinec, řízený po léta krajany pp. Sloupem a Krumlem na rohu 14. a William ul. Přijďte do útulného hostince toho kdykoliv, vždy najdete tam četnou společnost a za nálevkou usmívavé tváře starých známých, pp. Adama a Prokopa. Kdo v hostinci jich zastavil se jednou, ten přijme podruhé zase, neboť nikde se mu nedostane lepšího "štofu" ani ochotnější služby. Při hojném odbytí nemůže býti jinak, než že na čepu jest stále čerstvý řízný Metzov ležák a co se týče likérů a doutníků, tu dostanete to nejlepší zboží v trhu neboť Sloup a Kruml žádný "šmeid" nekoupí. 23x4

— Zubní lékař Bailey, zaměstnávající českého assistenta, ručí za veškerou práci jím zhotovenou. Úřadovna jeho jest v 3. poschodí Paxton bloku. — 8